

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard\\_Robert\\_E-Conan-13-Mihotavy\\_stin.PDB](C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-13-Mihotavy_stin.PDB)

**PDB Name:** Howard\_R\_E-Conan-13-Mihotavy\_st

**Creator ID:** REAd

**PDB Type:** TEXT

**Version:** 0

**Unique ID Seed:** 0

**Creation Date:** 3.1.2004

**Modification Date:** 3.1.2004

**Last Backup Date:** 1.1.1970

**Modification Number:** 0

ROBERT ERVIN HOWARD

MIHOTAVÝ STÍN  
(The Slithering Shadow)

Cestou na východ se Conan dostal k předhůří Himeliánského pohoří, do země krutých Afghulů. Brzy se stal válečným náčelníkem jednoho z afghulských kmenů a přemýšlel, jak by kmeny a národy země spojil tak, že by se jich bály i nejsilnější země. Když jeho záměry nevyšly, vrátil se do krajů Hyborie a dal se naverbovat khotským knížetem Almuricem, který povstal proti králi Strabonovi. Rebelové byli však poraženi. Prchali přes Shem, Stygii a Kush. Na okraji Jižní pouště byli dostiženi a vyhubeni...

1.

Vzduch nad pískem se vlnil žárem. Conan, původem z Cimmerie, si třel hřbetem obrovské ruky sluncem popálené rty a upřeně se díval do žhavé pustiny. Stál jako socha, necitelný k bodání slunečních paprsků. Jeho jediným oděvem byl hedvábný bederní pás upevněný širokým řemenem, pobitým zlatými hroty, na kterém byla zavěšena šavle a dýka. Kůže, pod kterou se rýsovalo mohutné svalstvo, byla poznamenána čerstvými ranami.

K jeho nohám se sesula světlovlasá dívka. Hlava jí klesala, jednou rukou objímala jeho kolena a její bílá

plet' výrazně kontrastovala s hnědí opálených údů obrovského barbara. Kratičká přepásaná tunika, na prsou hluboce vystřižená, víc obnažovala než skrývala její dokonale tvarované tělo.

Conan pohodil hlavou, jako by chtěl z očí střást oslepující paprsky. Zvedl koženou čturu, která mu vždy visela u pasu a zatřásl jí. Když uslyšel tiché šplouchnutí, zaťal zuby.

Dívka sebou škubla v křeči a zasténala:

"Pít, pít! Oh, Conane, jsme ztraceni!"

Cimmeřan cosi zabručel a planoucím pohledem ocelově se lesknoucích očí doslova prohmatával poušť. Z pod černé, rozčuchané hřívy zazářil jeho orlí zrak tak urputnou vůlí k životu, jako by místo pouště stál proti němu nepřítel z masa a kostí. Sklonil se a přiložil dívce čturu ke rtům.

"Pij," přikázal jí.

Pila malými, lačnými doušky, až do jejího hrdla skanula poslední kapka. Teprve potom pochopila.

"Ach, Conane!" vykřikla. "Proč jsi mě nezadržel? Vypila jsem všechno. Na tebe nezbylo vůbec nic!"

"Neplač," povzdechl barbar. "Připravuješ se o sílu!"

Odhodil nyní již nepotřebnou čturu.

"Proč jsi mě nezarazil, proč," vzlykala dívka.

Nevěnoval jí jediný pohled. Stál, a v jeho pohledu, upírajícím se do tajemné purpurové mlhy, chvějící se na obzoru, plála zášť. Pomalu položil ruku na jilec šavle.

Bylo jisto, že se blíží ke konci své cesty, ale všechna jeho divoká, bouřlivá a vášnivá láska k životu se proti tomu vzpěchovala. Nebyl ještě zcela vysílen, ale cítil, že další den pod tím vražedným sluncem by ho zcela vyčerpal, tak, jak už teď byla vyčerpána dívka u jeho nohou. Není náhlá, blesková rána lepší než dlouhé umírání? Může připustit, aby trpěla hrůzné muky žízně, kterou uhasila jen na krátký čas? Má ji nechat trpět, než přijde prudká horečka a smrt? Ne! Palec po palci vysouval šavli z pochvy.

Náhle se zarazil. Tam, v dáli, na jižní straně se v rozpáleném vzduchu cosi zachvělo.

Vidina, pomyslel si a zlostí zaťal zuby. Jeden z těch prokletých přeludů, kterými poušť klame člověka.

Zastínil si dlaní oči oslepené sluncem a na okamžik se mu zdálo, že vidí věže, minarety, bílé hradby.

Nevěřil, čekal, kdy přelud vybledne a rozplyne se v nic. Natale přestala vzlykat. Těžce se zvedla na kolena a zahleděla se na mihotavý přízrak.

"Co je to, Conane?" zašeptala tiše, aby nezaplašila naději. "Je to město nebo sen?"

Cimmeřan neodpověděl. Několikrát zavřel a znovu otevřel oči, podíval se stranou, potom znovu k městu. Nezmizelo. Nerozplynulo se. Bylo tam stále.

"To ví jen ďábel," řekl. "Ale my to musíme zkusit." Zasunul šavli zpět do pochvy, sklonil se a vzal Natalu do náručí bez zjevné námahy.

"Ne, Conane," bránila se. "Mohu jít sama. Pusť mě."

"Je tu příliš mnoho kamení," odpověděl nasupeně. "Rozedrala by sis střevíčky na cáry," pokynul k jejím lehkým sandálům. "Musíme si pospíšet, abychom došli k městu před západem slunce."

Naděje dodala ocelovým Cimmeřanovým svalům novou sílu. Proplétal se mezi písčitými dunami hbitě, jako by právě vyrazil. Člověk, uvyklý civilizaci, by už dávno nebyl naživu, ale on, extrakt všeho barbarství, dál bojoval o přežití.

Conan s Natalou se jen zázrakem zachránili při masakru, který postihl Almuricovu armádu. Byla to nevázaná, různorodá horda, která se na svém útěku přehnala přes zemi Shem jako písečná bouře, než zaplavila krví hranice Stygie. Potom se, pronásledována styžským vládcem, probíla chmurnými kraji království Kush, až nakonec byla na okraji Jižní pouště obklíčena a pobita do posledního muže.

Podobala se potoku, který teče na jih, aby se nakonec jeho vody ztratily ve žhavém písku pouště. Stejně řídly řady armády dobrodruhů, nájemných žoldáků a toulavých existencí a jejich vyblédající kosti byly značkami cesty od kothských výšin až k Jižní poušti. Právě tam se strhla poslední bitva.

Oddíly Stygijců a Kushitů se sevřely jako čelisti pasti a už svou kořist nepropustily ze stisku, který znamenal smrt. Conan v poslední chvíli chytil volně pobíhajícího velblouda, vysadil na něj dívku a dal se na útěk. Unikli tak sice osudu celé armády, ale zbývala jim jen jediná cesta. Do mrtvé, zhoubné pouště.

Natala pocházela z Brythunie. Conan ji spatřil na jednom z mnoha trhů otroků, kterých je hojnost v shemitských městech, když cestoval s armádou knížete Almurica. Zalíbila se mu, přivlastnil si ji a nikoho se neptal, zda s tím souhlasí. Natale přijala další obrat ve svém osudu s lehkou myslí. Nic lepšího ji

nemohlo potkat, leda shemitský serail, a pro ženy hyborské éry nebylo horší sudby než harémy Shemitů. Několik dní bez oddechu prechali pouští, v patách oddíl stygijských jezdců, tvrdošíjnější než smečka vlků. Když Stygijci konečně zanechali pronásledování, nezbyvala už uprchlíkům jiná cesta než vpřed. Jeli tedy dál a hledali vodu tak dlouho, až velbloud, jejich zachránce, padl vyčerpáním. Dál museli pěšky. Zapadali až po kolena do horkého písku a trpěli hůř než zvířata.

Dívka, i když byla silná a zvyklejší tvrdému životu než většina žen té doby, nakonec klesla vysílením, ač ji nezníčitelný barbar chránil, jak jen mohl. Z nebe sálal na jeho černé vlasy pekelný žár. Mozek mu zaplavovaly mrákoty, ale on se nevzdával a jen silou vůle šel dál a dál, protože čím dál tím víc sílila jeho jistota, že vidí skutečné město a ne jen přelud. Co je čeká? Jací nepřátelé? Budou mít tělo z masa a kostí a lze je zabít? Víc barbar nečekal.

Slunce se již klonilo k západu, když stanuli před velkou branou, konečně ponořeni do stínu, který mírnil žár. Conan si s úlevou protáhl paže, ztuhlé, jak nesl dívku. Před nimi, asi třicet stop do výše, se zvedaly zelenavé hradby, podivně lesklé, jako by byly ze skla. Conan je přelétl zrakem, ale nikoho nespatriil. Vykřikl tedy vši silou, kterou jeho mohutné plíce i hrdlo byly schopny, ale odpovědělo mu jen ticho. Zabušil na bránu jílcem šavle, ale jediné, co se ozvalo, byla temná ozvěna. Natala se přikrčila, mrtvé ticho ji vystrašilo, a roztrásla se. Conan, rozzlobený marnou snahou, se vši silou opřel do vrat, ty povolily a bez jediného zaskřípění se začaly otvírat. Barbar pružně jako kočkovitá šelma odskočil a s tasenou zbraní ztuhl, připraven k obraně. Dívka vykřikla.

Za branou leželo tělo. Conan ho dlouze pozoroval, pak zvedl zrak a uviděl prostorné nádvoří, obklopené oblouky arkád a stavbami zelenavě jiskřícími stejně jako hradby. Nad nimi se zvedaly štíhlé věže minaretů i nízké kopule. Nikde nebyla znát sebemenší známka života. Uprostřed prázdného nádvoří stála čtyřboká studna. Pohled na ni barbara s hrdlem vyschlým na troud a rty obroušenými hrubým pískem hnál vpřed. Vzal Natalu za ruku, vtáhl ji za sebou na nádvoří a zavřel těžká vrata. "Žije?" zeptala se ustrašeně a ukázala na bezvládné, leč statné mužské tělo, podobné člověku hyborské rasy, snad kromě kůže o něco víc do žluta a očí o málo šikmějších. Jeho oděv sestával z purpurové hedvábné tuniky, u boku měl v pochvě krumplované zlatem krátký meč a na nohou vysoké šněrovací sandály. Conan se opatrně dotkl těla. Bylo studené, beze stopy života.

"Není raněn," podivil se Cimeřan, "a přitom je stejně mrtvý jako Almuric, když ho Stygijci prošpikovali svými šípky. Ale už o tom nemluvmě. Mrtvý nebo živý, musíme se napít. U Croma, já tu studni vysuším!" Nebylo mu to souzeno. Hladina se zrcadlila dobrých čtyřicet stop hluboko a poblíž nebyl žádný provaz ani vědro. Barbar se rozeznil. Voda byla na dohled, ale on se k ní nemohl dostat. Horečně se rozhlížel, nevěděl, co dělat, když tu dívka pronikavě vykřikla.

S mečem v ruce a vztekem v nepřičetném pohledu se na ně hnál muž, kterého pokládali za mrtvého. Tentokrát Cimeřan neztrácel čas planými úvahami. Vyrazil válečný pokřik a se zasvěštěním tasil šavli. Ťal, útočnickova hlava udeřila o kamenné desky a ze šíje, hladce přetáť, vytryskl pramen krve. Tělo se otočilo kolem své osy a s mečem stále zdviženým padlo.

"Teď je konečně mrtvý," zavrčel Conan. "Nebo ještě nemá dost? Co je tohle vůbec za prokleté město?" Natala, tvář ukrytou v dlaních, se trásla jako osikový list. Nakonec bázně pohlédla skrz prsty a vyděšeně zaječela.

"Zabijí nás, Conane! Zabijí nás, aby ho pomstili!"

"A co jsem měl dělat? Čekat, až nás rozseká?" Obezřetně se rozhlédl kolem sebe. V temných arkádách nepostřehl jediný pohyb, všude panovalo hluboké ticho.

"Nikde ani živé duše," mručel spokojeně. "Ukryji tělo a bude to v pořádku."

Chytil mrtvolu za pás, zvedl ji, do druhé ruky uchopil uťatou hlavu a vlekl je ke studni.

"My se napít nemůžeme," zasmál se uštěpačně. "Zkus to tedy ty!"

Přehodil tělo přes okraj studny a hlavu hodil za ním. Po chvíli k nim z hloubi dolehlo duté šplouchnutí.

"Krev, Conane," zašeptala dívka. "Je tu krev!"

"Bude jí víc, jestli nenajdu vodu," odpověděl s výhružkou v hlase barbar, který nikdy neoplýval trpělivostí a zvláště ne, když byl hladový a žízňivý. Dívka ve strachu na hlad i žízeň zapomněla, Conan ovšem nikoliv.

"Půjdem do paláce. Snad k čertu je tu někdo živý."

"Oh, Conane," pevně se k němu přitiskla a třásla se po celém těle. "Já se bojím, bojím! Tohle je město

duchů a mrtvých! Vraťme se do pouště. Je lépe zemřít žářem než nečistou silou."

"Ano, vrátíme se do pouště," odpověděl rozhněvaně, "ale ne dřív, než nás někdo shodí z těchto hradeb. Musím najít vodu, i kdybych měl postínat všechny hlavy v tomto městě!"

"Co když jim ty hlavy znovu narostou?" Její hlas se chvěl hrůzou.

"Budu je sekát tak dlouho, až růst přestanou," odsekl beze stopy trpělivosti. "Drž se u mě, za žádnou cenu neutíkej, ledaže bych ti to sám přikázal."

"Dobře, Conane," zašeptala, vyděšená k smrti a šla tak blízko za ním, že na zádech cítil její teplý dech. Rozčilovalo ho, že mu šlapala sandály po patách.

Padl soumrak a naplnil tajemné město purpurovými stíny. Když prošli arkádami, ocitli se ve velkém sále, jehož strop, podlaha i stěny byly pokryty aksamitovými tkaninami s fantastickými vzory. Horní část stěn však byla z téhož sklovitého zelenavého kamene jako hradby města a byla obložená zlatavým fryzem. Na podlaze ležely kožešiny a bez ladu poházené polštáře z atlasu. Obloukovými dveřmi bylo vidět do dalších komnat. Prošli zvědavě několik z nich. Všechny si byly podobné. Nikde nebyla ani známka života, přesto se Cimmeřan obezřetně rozhlížel a něco si pro sebe bručel, protože bylo patrné, že ještě před chvílí tu někdo byl. Jedna z podušek byla teplá, někdo na ní před chvílí seděl. Ve vzduchu se vznášela slabá vůně sladkého parfému po někom, kdo prošel.

Neskutečná aura obklopovala palác, jako vysněný v narkotickém snu. Některé komnaty tonuly v naprosté tmě. Těm se vyhýbali. Jiné byly osvětleny lehkou září, která vycházela z drahokamů, blýskajících se na stěnách. Šli, a bloudili užaslymi pohledy po nádheře paláce. Natale náhle vykřikla a křečovitě se chytla Conana za rameno. Škulbl sebou, bleskurychle se otočil a pátral po nepříteli.

"Co se děje," zavrčel, když nikoho neviděl. "Nechytej mě za rameno, nebo vyletím z kůže! Proč jsi vykřikla?"

"Podívej!" ukázala rozechvělou rukou.

Conan polkl nasucho. Na vyleštěném ebenovém stole se třpytila zlatá souprava, nádobí plné jídla a pití. A nikdo tu nebyl.

"Hostina," vydechl barbar. "Opravdová hostina."

"Snad se toho nechceš dotknout?" v dívčím hlase bojoval hlad se strachem. "Jestliže někdo přijde..."

"Lir an mannam lir!" řekl rouhavě Conan, chytil Natalu zezadu za šíji a bez okolků ji strčil na zlaté křesílko, stojící u jednoho konce stolu. "V člověku se žaludek kroutí hladem a ona se ohlíží na dveře. Jez!"

Sám se pohodlně rozvalil na druhém konci stolu, vzal nefritový pohár a několika velkými loky ho vyprázdnil. Jeho hrdlo bylo vysušené na troud, a ten ostrý nápoj, podobný červenému vínu, ale s neznámou exotickou příchutí, mu chutnal jako pravý nektar. Když zahnal nejhorší žízeň, vrhl se s vlčí chutí na jídlo. Maso, jaké viděl poprvé v životě, pocházelo z nějakých jemu neznámých zvířat, ovoce bylo podivuhodných tvarů. Džbány, amfory i talíře, to vše byla nádherná mistrovská práce. Příbory byly z čistého stříbra. Conan se jich však nedotkl, rval kusy masa rukama a trhal je silnými zuby. Nikdy ostatně nepatřil k uhlazeným stolovníkům. Způsoby jeho družky byly o něco civilizovanější, i když i ona jedla rychle a s velikou chutí. V Conanově mysli sice blesklo podezření, že to vše může být otrávené, ale jedl dál. Bylo mu milejší zemřít jedem než hladem.

Když se dobře najedl a napil, posadil se ještě pohodlněji a řádně si odříhl. V paláci určitě musí být nějakí lidé, když je tu čerstvé jídlo. V každém z temných koutů mohl číhat nějaký nepřítel, ale Cimmeřanovi, který věřil své síle, to bylo lhostejné. Pociťoval ospalost a napadlo ho, že by nebylo špatné natáhnout se na jednu z pohovek a trochu se prospat.

Natale se zbavila hladu a žízně, ne však strachu, i když i ona pociťovala ospalost. Překrásnými velkýma očima hleděla s napjatou pozorností do temnoty arkád, za kterými jako by číhalo cosi neviditelného, neznámého, co silně působilo na její fantazii, neboť to bylo pochmurné, tajemné a mlčící. Komnata jí náhle připadala větší než dřív, stůl delší a ona sama dál od ponuréhó obra, než si přála. Rychle vstala, oběhla stůl, stulila se na kolenou svého obrovitého ochránce a očima plnými strachu se rozhlížela po komnatě i sousedních sálech. Zvláštní obavu cítila při pohledu do těch, které byly ponořeny do tmy.

"Conane, pojďme už odsud," prosila úpěnlivě. "Cítím tu zlo."

"Ne, nic zlého se nám ne..." řekl, když tu náhle cosi zašustilo. V tichu zněl i šelest zlověstně. Conan

vyskočil pružně jako panter. Dívka lehce sklouzla z jeho kolen, a on, s vytasenou šavlí, stál napjatý, připravený na setkání s každým nepřítelem.

Šelest už se neozval. Cimmeřan, lehce jako kočka, s hlavou vysunutou vpřed a mírně nahnbený, postupoval směrem, odkud prve zvuk zazněl. Chvějící se dívka ho následovala.

Na prahu sousední komnaty se zastavili a barbar znehybněl jako lev před skokem. Natala opatrně vyhlížela za jeho rameny. Komnata se utápěla v šeru, které slabá záře, dopadající ze sálu, kde se odehrála jejich bohatá hostina, mohla rozehnat jen ztěží. Na něčem, podobném truhle nebo rakvi, ležel na zádech muž k nerozeznání podobný tomu, kterého Conan hodil do studně, jen byl oblečen s větším přepychem. Byl poset drahokamy, až sám jiskřil jako briliant. Nebylo možno rozeznat, zda jen spí nebo už je ponořen do věčného snu. Znovu zazněl zlověstný šelest, jako by někdo odhrnul závěs. Conan rychle uskočil, přitáhl dívku k sobě a v poslední chvíli jí svou mohutnou dlaní zakryl ústa.

Z místa, kde se ocitli, už nebylo nehybné tělo vidět, jen na stěně komnaty se rýsoval jeho nezřetelný stín. Pomalu se k němu blížil jiný stín. Plynul po stěně, beztvary, obrovský, černý a tak strašný, že dokonce i Conan strnul. To nebyl stín lidské bytosti ani žádného zvířete. Takový stín ještě v životě neviděl.

Zvědavost silnější než strach pudila obra dopředu, ale podvědomý instinkt ho zadržel na místě. Natala, s očima rozšířenými a znehybnělými jako pták před zrakem hada, těžce oddychovala, a tento jediný, křečovitý zvuk byl slyšet v hrobovém tichu. Stín jako hustý černý mrak obklopil člověka a lůžko a chvíli znehybněl. Potom se pomalu a líně vzdaloval. Znovu spatřili stín lůžka. Bylo prázdné.

Křeče, první příznak hysterie, začaly škubat tělem dívky a Conan, přestože sám cítil v žilách led, byl nucen použít své dlaně, aby ji uklidnil. Nic na světě ho nemohlo vyděsit, nic nedokázalo zastrašit nebojácné srdce v mohutné hrudi, ale to, co viděl, snad nemohlo pocházet z tohoto světa.

Zvědavost však konečně zvítězila a Cimmeřan bez okolků, ale připraven na cokoli, vstoupil, ostražitý jako rys, do komnaty.

Byla prázdná. Prázdné bylo i lůžko, potažené hedvábnou látkou, do které se právě vpíjela granátová kapka krve. Když ji Natala spatřila, vykřikla úzkostí a Conan jí to odpustil, protože i jeho krk ledově sevřela hrůza. Ležel tu člověk. Potom přišlo něco strašného a člověk zmizel. Co se ho ale zmocnilo? Jaké temné síly se skrývají v tajemných zákoutích ponurého paláce?

Vzal dívku za ruku, rozhodnut opustit tu hrůznou místnost, ale náhle znehybněl. Z dále, ze strany, odkud přišli, zaslechl tichý zvuk kroků, zesílený tisícinásobnou ozvěnou. Někdo se blížil a šel určitě bos nebo ve velmi jemné obuvi. Cimmeřan, ostražitý jako vlk, okamžitě uskočil stranou, dívku strhl k sobě a doufal, že se mu podaří dostat se na nádvoří jinou cestou, než byla ta, kterou přišli. Chtěl se vyhnout setkání s tím, kdo přicházel, ať už to byl kdokoliv.

Neproběhli však ani prvním sálem, když za jejich zády zašramotila hedvábná záclona a přímo na ně hleděl vysoký muž.

Byl nesmírně podobný ožvlé mrtvole – muži, který skončil na dně studny i nešťastníkovi, kterého se zmocnil stín. Byl stejné postavy, v purpurovém oděvu přepásaném opaskem bohatě posázeným klenoty. V očích barvy jantaru prozářeného sluncem, ospalých jako oči lothofágů, nebyl ani stín zvědavosti nebo záblesk nepřátelství. U boku mu visel krátký meč, ale on nevztáhl ruku k jílcí, stál nehybně, jako v nezemském vytržení. Nastalo mrtvé ticho, které nakonec po delší době přerušil neznámý, když promluvil. Promluvil hlasem tak ospalým a lhostejným, jako když hypnotizovaný odpovídá na otázky, které ho vůbec nezajímají. Mluvil jazykem, který neznali.

Cimmeřan pronesl několik stygických slov, a neznámý rovněž odpověděl stygticky.

"Kdo jste?"

"Jsem Conan z Cimmericie," odpověděl hrdě barbar, "tato dívka pochází z Brythunie a jmenuje se Natala. Pověz, co je tohle za město?"

Neznámý dlouho mlčel a pak jeho ospalý, malátný pohled spočinul na dívce. V očích mu zaplála vášeň.

"Oh, ze všech zjevení, které kdy viděly mé oči, jsi nejkrásnější a nejúžasnější. Zlatovlasá dívka, ze které země snů jsi přišla? Z Andarry či z Tothry, nebo snad z Kuthu posetého stříbrem hvězd?"

"Cože?" znepokojil se Conan, který nesnášel květnaté řeči. Neznámý si ho nevsímal a hlasem plným obdivu pokračoval:

"Vskutku jsem již snil o větších krasavicích, než jsi ty, ó zázračné zjevení. V mých snech procházely

dívky postavou podobné gazelám, panny s vlasy temnými jako nejhlubší tajemství noci, avšak tvá kůže je bílá jako mléko Mléčné dráhy, oči průsvitné jako příjemné ráno a ty sama sladká a plná půvabu jako nektar z nejsladších květů. Pojd', ulehneš do mého lože, měkkého jako labutí peří, ó, nejkrásnější z vysněných!"

Tiše, lehkým krokem došel až k Natale a vztáhl po ní ruku, na kterou však v téže chvíli dopadl drtivý úder Conanovy pěsti. Paže neznámého klesla, zachvěl se a jeho oči se potáhly blankou úžasu.

"Co to znamená? Což zjevení smí udeřit?" zvolal. "Nehodný prelude, zmiz mi z očí! Zmiz! Ať už jsi pryč! Rozkazuji ti, ztrať se!"

"Dřív ti useknu hlavu, než bych zmizel," zasyčel vztekle Cimmeřan a v jeho ruce se zaleskla šavle. "Takhle tu vítáte hosty? U Croma! Krev na tom polštáři..."

Ospalá mlha v očích neznámého ustoupila výrazu dokonalého úžasu.

"U Thoga!" vykřikl. "Ty jsi skutečný! Opravdu, živý! Kdo jste a odkud jste přišli do Xuthalu?"

"Přišli jsme z pouště," zachmuřeně vysvětloval Conan. "Vstoupili jsme do města, právě když zapadalo slunce, polomrtví a hladoví jako vlci. Hledali jsme trochu jídla a našli jsme bohatě prostřený stůl, u kterého chyběli jen stolovníci. Sedli jsme si a utišili hlad a žízeň, i když nemáme čím zaplatit. V mé zemi se host vždy nají bez placení, když přijde hladový a poprosí o jídlo. Tady máte zřejmě jiné zvyky, když jste tak civilizovaní: Přišli jsme z pouště a znovu do ní odejdeme, protože, u Croma, nemám rád města, ve kterých mrtvolý vstávají s taseným mečem a spící polyká jakýsi ďábelský stín!"

Poslední Conanova slova neznámého zřejmě ohromila. Jeho tvář v okamžiku ještě víc zežloutla.

"Jakže! Stín, který po..."

"Byl to stín nebo něco jiného, nevím," opatrně pronesl Cimmeřan. "Něco přišlo a odešlo, a z člověka zůstala jen kapka krve."

"Co jste viděli? Pověz, co jste viděli!" Hlas muže se lámal.

"Viděli jsme kohosi ležet na vysokém podstavci," řekl Conan. "Potom na něj sestoupil velký stín a když zase ustoupil..."

Neznámý dál neposlouchal. Zaječel děsem a dal se na zbrklý útěk. Při prudkém obratu narazil na zeď, oťrásl se, ale hned zase získal rovnováhu, utíkal, co mu nohy stačily a strašlivě vyl. Conan stál jako opářený a dívka, šílená strachem, se mu vrhla do náruče. Křik zněl stále dál a dál, opakovaný ozvěnou odraženou od klenby nespočetných sálů. Náhle se vystupňoval v nelidský jek a potom všechno ztichlo. "U Croma!" Conan si roztřesenou rukou otřel pot z čela. "To město je skutečně prokleté. Musíme se odsud dostat co nejrychleji!"

"Přeludy! Přízraky! Upíři, všichni jsou upíři!" blekotala dívka. "Jsme ztraceni, ztraceni. Ocitli jsme se v pekle, ano, v samotném pekle! Zemřeli jsme tam venku, v poušti a tady jsou jen naše duše. Dušééé!" Rezavě se rozkřičela, a barbar ji svou těžkou tlapou uhodil přes zadek. Křičela o to víc.

"Duše se tak netřesou," upozornil ji Cimmeřan, kterému nechyběl smysl pro drsný humor. "Žijeme, a je to slyšet, ale jestli tu chceš stát, můžeš se smrti dočkat dost brzy. Jdeme!"

Neprošli ani první komnatou, když je jakýsi nový zvuk upoutal na místě. Znovu někdo přicházel. Někdo, nebo něco. Barbarovy citlivé nozdry zavětrily jemnou vůni parfému, kterou už znal z první komnaty. Přimhouřil oči. Pod obloukem arkády se objevila postava. Ohromený Conan jen vydechl a Natale úžasem otevřela ústa.

S nesmírným údivem, který se zračil v černých, smyslných a tajemných očích na ně hleděla štíhlá dívka s dokonale tvarovanou postavou. Byla oblečena spoře – úzká páska přes bedra, posázená klenoty. Těžký proud vlasů černí až havraní zvýrazňoval běl alabastrového těla. Její oslňující krása vyrážela dech. Barbar stál jak očarován. Nikdy nespatriil takovou dívku. Ovál jejího obličeje připomínal tváře stygických žen, ale ty neměly tak porcelánově alabastrovou pleť.

"Kdo jste," zeptala se stygicky a hlas byl hluboký, melodický. "Kdo jste? Copak jste spadli z oblohy?"

"A kdo jsi ty," drsně se zeptal barbar, který neměl rád, když se mu kladlo příliš mnoho otázek.

"Jmenuji se Thalís," odpověděla, "a pocházím ze Stygie. Povězte přece, jaká hra osudu vás přivedla do tohoto města. Dobrovolně sem může přijít jen šílenec."

"Šílenec, říkáš?" zavrčel Conan. "Tady není nic než šílenství. Přišli jsme do tohoto města dnes, když zapadalo slunce, hladoví, žízniví, vedrem víc mrtví než živí. V bráně ležela nějaká mrtvola, která na mně

po chvíli zaútočila s taseným mečem. Vešli jsme do tohoto paláce, kde není vidět ani živou duši, a přece jsme našli bohatě prostřený stůl. Potom jsme viděli spícího muže, který zmizel, jako kdyby ho odnesl stín." Cimmeřan dívku pozorně sledoval a viděl, jak zbledla, pokud sněžná běl může zblednout, "jako by ho odnesl stín a potom..."

"A co bylo potom?" Stygijka s největším úsilím ovládala svůj strach. "Co dál? Mluv! Čekám!"

"Ano? I já čekám. Čekám, kdy se dáš na útěk a budeš křičet, jako by z tebe stahovali kůži po řemenech. Když jsem totéž co tobě vyprávěl chlapíkovi v purpurovém oděvu, utíkal jako králík, ale řval u toho jako lev."

"Tak to byl ten křik!" pokrčila sněhobílými rameny. "Hlupák! Což nevěděl, že svému osudu nikdo neunikne? Když přijde čas, Thog tě najde."

"Jaký Thog?" zeptal se udiveně Conan.

Přejela po jeho těle tak zkoumavým a současně tak nestoudným pohledem, že Natala zrudla a zlostně se zakousla svými perlovými zoubky do spodního retu.

"Sedněme si na pohovku," navrhla Thalís, "a já ti všechno vysvětlím. Nejprve mi však povězte svá jména."

"Já jsem Conan, pocházím z Cimmerie," odpověděl barbar, "a tohle je Natala z Brythunie. Ale ani nás nenapadne sedat si na pohovku a čekat, až se nám nějaký stín zakousne do krku."

Zvonivě se rozesmála a s hravou smyslností natáhla své štíhlé tělo na měkký otmán.

"Vězte," řekla s předstíraným klidem, "že Thogovi nikdo neunikne. Je marné se o to pokoušet. Ten, který utíkal, také neunikl svému osudu. Slyšel jsi ostatně jeho poslední zavýť."

Conan zabručel cosi nesrozumitelného, sedl si na kraj pohovky, ale tasenou šavli položil na kolena.

Natala si dřepěla vedle něho. Znechuceně pozorovala krásnou Thalís, cítila se vedle ní malá a ošklivá.

Pohledy, planoucí žádostí, kterými Thalís přejížděla opálené údy barbara jí ostatně nemohly uniknout.

"Co je tohle za město?" zeptal se Cimmeřan. "Jaké tu máte šílené zvyky?"

"Jmenuje se Xuthal, a je staré, prastaré. Jeho příběh začíná před dávnými věky, kdy lid, putující přes poušť, našel oázu a zůstal tady. Nikdo si nepamatuje, kdy to bylo."

"Což v tomto paláci, který vypadá jako opuštěný, je někdo, kdo by si něco mohl pamatovat? Nějakí obyvatelé?"

"Ne příliš mnoho, přesto víc, než bys čekal. Xuthal je město, a současně i jediný palác. Všechny budovy uvnitř hradeb jsou propojeny tisícem průchodů. Mohli byste putovat celé dny, nevyšli byste z paláce a přitom byste nepotkali živou duši. Jindy byste potkali stovky lidí."

"Jak to?" Conan měl těch kouzel právě po krk.

"Měli byste vědět, že lidé v tomto městě většinou spí a jejich život plyne ve snech. Stejně skutečných, pro ně určitě, jako je sama skutečnost, možná, že ještě skutečnějších. Slyšel jsi někdy o černém lotosu? Ta rostlina nese smrt Předkové Xuthalců se ji ale naučili upravovat tak, že místo umírání přináší snění. Nádherné, fantastické sny. Oni žijí jen v těch snech. Někdy se probudí. Pak jedí, pijí, milují se, než se zase vrátí do svých snů. Zůstávají po nich netknuté hostiny, stoly prohýbající se pod jídlem. Takovou hostinu jste našli."

"Co jedí?" přerušil ji Conan. "Neviděl jsem tu ani pole, ani vinice. Kde jsou jejich sady a jejich chlévy?"

"Oh, jsou to mudrci, či spíše jejich předkové byli mudrci. Připravují stravu z jednoduchých prvků, které získávají přímo ze slunečního světla, vody a povětří. Skutečně, uměli tvořit i z nicoty, než propadli zlozvyku lotosových snů. Naštěstí toto město v poušti zbudovali dřív, než k tomu došlo. Všimli jste si těch svítících klenotů? Takový stačí přetřít prstem a rozsvítí se. Když ho přetřete obráceným směrem, zase zhasne. A to je jen zrníčko jejich prastaré moudrosti, která byla většinou zapomenuta. K čemu moudrost, když stále jen spí a sen je podobný smrti."

"Ten muž u brány," zeptal se, "také jen spal?"

"Nepochybně. Člověk, ponořený do lotosového snu vypadá jako mrtvý. Tělo leží bez pohnutí a duše putuje po podivuhodných cestách snění. Ten ubožák u brány byl strážný. Tady vidíte, jak plní své povinnosti. Odpradávná je tu zvykem držet stráž u brány, ačkoliv se sem ještě nikdy od chvíle, kdy bylo město založeno, nedostal přes poušť jediný nepřítel. Drží tedy stráž, ale ve skutečnosti spí u brány."

"A kde jsou ty stovky lidí, o kterých jsi mluvila?" zeptal se Cimmeřan. "Kde jsou ti lidé?"

"Spí," řekla, "spí všude. Na pohovkách, na hedvábných otomanech, na kožešinách, na poduškách z atlasu, spí s rukama zkříženýma na prsou, bez pohybu, pod jiskřivými závoji snů."

Barbar se otřásl při představě, že kolem něho leží stovky těl, bez hnutí, s očima široce rozevřenýma a sklovitýma hledí do stropů bohatých komnat, zahalených tmou a tichem.

"Ještě mi řekni, co to bylo za stín, který se zmocnil jednoho z nich?"

Stygijčín krásný obličej se pokrřivil hrůzou.

"To byl Thog, prastarý bůh, který sídlí hluboko pod zemí. Nikdo neví, zda přišel s lidmi nebo tu byl před nimi. Obyvatelé Xuthalu ho uctívají jako boha odpradávná. Většinou spí kdesi v hlubinách, ale když ho probudí hlad, vyjde tajnými chodbami na hostinu. Tehdy běda těm, které cestou potká."

Natala zasténala hrůzou a chytla se Conana kolem krku s takovou silou, jako by už teď chtěla zabránit všem pokusům odtrhnout ji od obrovského barbara.

"U Croma," zaklel užaslý Cimmeřan. "Oni si leží, chrápou jak berani a bez odporu se nechají požírat nějakým démonem!"

"Odepřel bys bohu obět', která mu náleží? Ve Stygii lidé pokládají oběti na oltář nejvyššího kněze a také tam nikdo neví, kdy přijde čas. Což to není jedno, jestli obět' bohu přináší kněz nebo jestli si pro ni bůh přijde sám?"

"Eh!" odfrkl rozzlobeně barbar. "U nás se takové oběti nepřinášejí! U Croma! Rád bych viděl kněze, který by se opovážil nabídnout jako obět' třeba jen jednoho Cimmeřana! Ovšem, tekla by krev! Krev toho kněze!"

"Ty jsi opravdu barbar," zasmála se Thalís. "Ale Thog je starý bůh a krvavý, zvyklý na své oběti, na to nezapomínej!"

"Co je to za národ," zvolal rozhněvaný Conan, "který jen leží, spí a čeká, kdy se probudí v břiše netvora?"

"Takový je jejich život," usmívala se Thalís. "Thog se jimi živí odpradávná. Bývaly jich tisíce, dnes jsou jich jen stovky. Ještě několik pokolení a Thog je sní všechny. Pak si bude muset najít jinou potravu nebo se vrátit tam, odkud kdysi přišel. Xuthalci vědí, jaký osud je čeká, ale nemyslí na útěk a tím méně na boj, dávno jsou smířeni s osudem. Už po několik generací se nikdo z nich nevzdálil od hradeb natolik, aby je ztratil z očí. Ze starobyklých map, které nakreslili jejich předkové, vím, že den cesty na jih je oáza a další den cesty začínají zelené pastviny. Už po tři pokolení tam však nikdo z Xuthalců nebyl. Jsou jako citlivky, lotosové sny je zahubily. Pijí zlaté víno se zázračnými účinky, které hojí rány a vlije nový oheň do žil sebevíc unaveného hýřila. Napijí se trochu toho vína a zase spí. A přece ti spáči křečovitě lpí na životě, jak jste viděli. Já viděla ne jen jednoho Xuthalce šílicího strachem, ale celé město šílené hrůzou, když Thog vyšel z podzemí. Lidé bloudili, rvali si vlasy a nakonec utekli za hradby, aby vybrali obět'. Losovali a ten, na kterého dopadla sudba, byl spoután a odnesen do jedné z komnat, aby Thog mohl ukojit svůj hlad"

"Utečme odsud," plakala Natala. "Utečme co nejdříve."

"Buď ticho. Ta chvíle ještě nenastala," zavrčel Conan a ohnivým pohledem hltal Thalidino krásné, slonovinově bílé tělo.

"Pověz mi, co ty, Stygijka, děláš v tomto městě?"

"Dostala jsem se sem jako dítě," odpověděla, smyslně se protáhla a založila ruce za hlavou. "Jsem dcera krále, jak je vidět i na mé pleti, stejně bílé jako je kůže tvého děvčete. Z otcovského domu mě unesl jeden vzbouřený velmož, který s bandou kushitských lučištníků hledal zemi, kde by si mohl založit vlastní království. Pustil se přes Jižní poušť. Po čase on i jeho lidé pomřeli vyčerpáním. Za život vděčím jednomu z lučištníků, který dřív, než vypustil duši, mě posadil na velbloudí hřbet a to hodné zvíře mě doneslo v bezvědomí, napůl mrtvou k tomuto městu. Vyprávěli mi potom, jak jednoho rána viděli z hradeb mrtvého velblouda a u jeho boku děvčátko. Donesli mě do města a napojili zlatým vínem. Tehdy jsem ožila. Neznala jsem jejich řeč, proto se naučili moji. Jsou velmi chápaví, učili se rychle. Zvlášť muži. Ne snad, že by se chtěli vzdělávat! Vězte však, že pro mě jedinou jsou muži z tohoto města ochotni opustit lotosové fantazie."

Rozesmála se a sváděla Cimmeřana smyslným pohledem zpod načerněných víček.

"Jejich dívky na mě žárlí, nenávidí mě k smrti a věřte, ony nejsou škaredé. Mají stejně žlutavou plet' a

ospalé oči jako muži. Ostatně, ti po mně touží nejen pro mou krásu, ale proto, že jsem z masa a krve. Nejsem snový přelud. I já jsem užívala lotosových snů, ale přece jen jsem zůstala ženou. Ty žluté, šikmooké náměsíčnice se mnou nelze srovnávat. Oni hrozně touží po skutečných tělech. Nejlepší udělaš, když své děvče zabiješ dřív, než jim padne do rukou. Jejich smyslnost nemůže vydržet, je příliš křehká. Já ještě neměla u konce ani svůj patnáctý rok, když jsem ve svatyni temné bohyně Derketo prošla posvátnými orgiemi. Musím přiznat, že kněžky této bohyně neměly takové nápady jako Xuthalci, kteří žijí jen svou smyslností."

"Odporné," odplivl si pohrdavě Cimmeřan.

"Ach, to je věc vkusu," usmála se Thalís a sklopila dlouhé, černé řasy.

"Nuže, to by stačilo," Conan vstal. "Zbytečně tu ztrácíme čas. Nebudeme čekat, až se ti chlípníci vzbudí nebo se zjeví Thog. I poušť mi připadá pohostinnější než tohle město."

Natala sice stygijsky nemluvila, ale celkem tomu jazyku rozuměla. Když Thalís vyprávěla, střídavě rudla, bledla a třásla se. Teď hbitě vyskočila, ochotná a připravená okamžitě vyrazit.

"Ukaž nám cestu, a my opustíme tento palác navždy," řekl Conan, ale jeho oči se zalíbením spočívaly na pažích a nadrech krásné Stygijky, klenutých jako koule ze slonoviny.

Všimla si toho, tajuplně se usmála a zvedla se z otomanu vláčně a půvabně jako perská kočka.

"Pojďte za mnou," ukázala jim pěkně tvarovanými pažemi cestu, sama vykročila první a vystavila se tak barbarovu žádostivému pohledu. Šli neznámými sály, ale než se v Conanově mysli začalo rodit podezření, zastavila se Thalís v malé komnatě, uprostřed které šuměla fontána.

"Nechceš se opláchnout, dušinko?" zeptala se Nataly. "Jsi celá zaprášená, i ve vlasech máš písek."

Ubohá dívka se zalila ruměncem. Nadutý, výsměšný tón trefil do živého. Thalidina rada by nebyla špatná, kdyby nebylo zlého povyšování. Slunce a písek skutečně zanechaly své stopy na pokožce jemné jako růžový lístek, chloubě všech brythunských žen. Poklekla k fontáně a dlouhé světlé vlasy odhodila nazad.

"U Croma," rozzlobil se Conan. "Žena nebude nikdy ničím jiným než ženou! Thog, nethog, pro ni je důležité zrcadlo. Zaprášíš se znovu, sotva vyjdeme na dva kroky z hradeb. Dáš nám něco k jídlu a pití?" otočil se k Thalís.

Místo odpovědi se k němu přitiskla celým tělem a objala ho kolem pasu. Cítil její hladkou kůži a opojná vůně dráždila jeho čich.

"Proč chceš jít do pouště?" zašeptala horce. "Zůstaň se mnou! Naučím tě pravé rozkoši a vyjeví ti všechna tajemství Xuthalu! Jsi opravdový muž, tolik jiný, než ti ospalí snilkové. Toužím po pozemské vášni, toužím po tobě. mé srdce se chvěje rozkoší v záru tvých planoucích očí, ve tvých mohutných pažích omdlévám. Zůstaň se mnou a já z tebe udělám krále Xuthalu!" Obepnula pažemi barbarovu šíji, postavila se na špičky a přilnula k němu celým svým zhavým, nahým tělem. Conan v tom okamžiku zahlédl nad alabastrovými pažemi Stygijky užaslou Natalinu tvář se široce rozevřenými očima. Zachrčel a jediným pohybem své mohutné paže odsunul černovlasou krásku stranou. Pohlédla na něj, mrkla na Natalu a přes rty jí přelétl tajemný úsměv.

Natala plály oči a ústa se jí hněvem svírala. Conan si cosi bručel pod nos. Neměl ve zvyku věrnost v lásce o nic víc, než kterýkoliv jiný žoldák námezdne armády, ale měl v sobě jakýsi přirozený stud, který teď byl Nataliným nejspolehlivějším spojencem.

Thalís pokrčila rameny, otočila se a rychlým krokem přešla ke stěně, na které visel gobelín. Cimmeřanovi se zdálo, že se něčeho polekala. Zaslechla snad toho netvora, který řádí v temných sálech paláce?

"Děje se něco?" zeptal se. "Něco jsi slyšela?"

"Podívej!" ukázala sněhobílou paží. Conan se bleskurychle otočil a současně vytasil šavli. Nic a nikoho však neviděl. Jen za svými zády postřehl jakýsi povzdech. Znovu se s pružností leoparda otočil směrem k fontáně. Natala i Thalís zmizely. Po gobelínu přeběhla svislá vlna, jako by před chvílí někdo jeho okraj odtáhl od stěny. Přeběhla, gobelín se narovnal a už nic nepřerušilo naprosté ticho. Cimmeřan stál jako zkamenělý. Potom však zpozorněl. Za stěnou zazněl tlumený Natalin výkřik.

Jakmile se Conan otočil, zacpala hbitá Stygijka, obratná jako kočka, jednou rukou Natale ústa, druhou ruku jí ovinula kolem pasu a nečekanou silou ji strhla za sebou, zdánlivě přímo proti zdi. Vklouzla do štěrbin tajných dveří, která se otevřela pod tlakem jejích zad.

Ocitly se v naprosté tmě, Thalís něčím hýbala u tajných dveří, nejspíš zasouvala zástrčku a musela na chvíli sundat dlaň z Nataliných úst. Ta okamžitě pronikavě vykřikla. Výsměšný smích Stygijky proťal tmu.

"Jen si křič, malá hlupačko! O to rychlejší bude tvůj konec!" Natala ztichla, bylo slyšet jen hlasité cvakání jejích zubů.

"Co jsem ti udělala? Ublížila jsem ti? Co chceš dělat?"

"Chci tě, ty malá děvko, dotáhnout na konec této chodby." Thalidin hlas ztratil melodičnost a hloubku, byl teď syčivý a zlý. "Budeš tam ležet, dokud něco nepřijde. Ale určitě to přijde."

"Ach, běda, běda," zavzlykala Natala a hlas se jí zlomil nejstrašnějším tušením. "Neublížila jsem ti, proč tedy ubližuješ ty mně?"

"Chci tvého druha a ty mi překážíš. Líbím se mu, viděla jsem mu to na očích. Nebýt tebe, zůstal by se mnou. Když zmizíš, bude můj!"

"Spíš ti podřeže hrdlo," vzlykla Natala, přesvědčená o čestnosti svého barbara.

"Uvidíme," rozesmála se Thalís, vědomá si svého vlivu na muže. "Jenže ty se už nedozvíš, jestli mi podřízl hrdlo nebo mě vzal do své náruče. Ty se staneš snoubenkou toho, který přichází z propasti."

Napůl šílená strachem, bojovala Natala o svůj život s urputností lasičky. Nebylo to však nic platné.

Stygijka ji sevřela ve svých pažích jako v kleštích a jako malé, neposlušné děcko ji nesla na konec chodby. Natala, pamětlivá zlověstné výstrahy, nekřičela. Tichem zněl jen její prudký, přerývaný dech.

Jednu chvíli se prsty nešťastné Brythunky dotkly klenoty posázené dýky, kterou měla Thalís vetknutou za pasem na bedrech. Ubohá dívka, aniž by si to jasně uvědomila, dýku vytasila a naslepo bodla svou trýznitelku. Vložila do toho bodnutí zbytek všech sil, které jí ještě zbývaly.

Thalís vykřikla bolestí a vztekem. Trhla sebou a pustila Natalu. Dívka padla na kamennou podlahu, ale okamžitě vyskočila a přitiskla se ke kamenné zdi, jako by s ní chtěla splynout. Thalís ve tmě nebyla vidět, ale žila. Jasným důkazem toho byly sprosté, zuřivé nadávky. Pod jejich vlivem kosti Nataly měkly jako vosk a krev se měnila v led.

"Kam jsi zmizela, ty dcero feny," syčela Thalís jak kobra. "Počkej, až tě dostanu." Popis muk, která jí připraví, sám Natalu téměř stačil usmrtit. Jazyk dcery styžských králů by vyvolal ruměnc i na tváři poslední aquilonské šlapky.

Thalís ve tmě něco hledala. Brzy zablesklo malé světélko, důkaz toho, že vztekem zaslepená Stygijka zapomněla na hrozící nebezpečí. V rozptýleném světle kouzelného kamene, vsazeného do stěny se objevila Thalís, tisknoucí si ruku k boku. Pramínek krve jí tekl mezi prsty, ale nevypadala jako těžce raněná. V očích jí planula nenávist, nikoliv bolest. Zbytek vůle, který ještě Natalu držel na nohou, se rozplynul při pohledu na pomstychtivou krásku, ozářenou tím neskutečným jasnem. Žena s pohrdáním v tváři setřásla z prstů kapky krve a Natala viděla, jak neškodné bylo její bodnutí. Ostří sklouzlo po klenotech a sotvaže poškrábalo kůži.

"Dej sem dýku, ty hloupá zmije!" procedila Stygijka zaťatými zuby a blížila se k dívce schoulené u stěny. Natala věděla, že rozhodující boj musí svést právě teď, dřív, než bude pozdě. Věděla to, ale nedokázala v sobě najít ani jiskřičku odvahy, kterou ostatně nikdy neoplývala. Jen se třásla, zmožena temnotou, zlobou své sokyně, hrůzou celé situace. Thalís snadno vytrhla z jejích bezvládných prstů dýku a odhodila ji do temnot.

"Koušeš, psice?" vytřásla Natale políček. "Koušeš. Ale krev za krev. Budeš litovat!"

Chytla ji za vlasy a přivlékla blíž ke světlu. Ve stěně byl zasazen železný kruh a na něm visel hedvábný provaz.

Natala vnímala jak ve zlém snu, že jsou z ní trhány šaty, její ruce taženy vzhůru, a spoutány v zápěstí velkým uzlem. Nahá, natažená jako struna, s prsty nohou sotva se dotýkajícími země, visela jako zvíře, ze kterého zbývá jen stáhnout kůži. S námahou otočila hlavu, aby viděla, že Thalís bere ze stěny dlouhý bič s rukojetí jiskřící klenoty, zakončený sedmi řemínky.

Stygijka vzdechla rozkoší, do široka se rozmáchla a potom se šest štiplavých plamínek zakouslo do

dívčích boků. Ubohá Natala se svíjela, ječela, pokoušela se vytrhnout ruce z pout, křičela, vyla a při tom utrpení zapomínala na hrozbu, která čekala kdesi v temnotách. I krutá tyranka na ni zřejmě zapoměla a ukájela se křikem své oběti. Rány, které Natala zakusila na trhu otroků, byly proti ranám, které dopadaly na její jemnou kůži právě teď, jen nevinným mazlením. A bič dál svištěl vzduchem.

Napůl v bezvědomí pozvedla Natala hlavu, aby skrz slzy naposledy poprosila Stygijku o soucit. Nářek jí však zamrzl na rtech a v utrápených očích se objevila nepopsatelná hrůza. Bič, napřažený k úderu, jako by ve vzduchu znehybněl, když se Thalís, upozorněná očima své oběti, otočila, a přestože hbitější než kočka, nebyla dost hbitá. Před vytřeštěnýma očima Nataly prolétlo Stygijčino tělo, podobné bílému rackovi, nesené jakousi strašnou silou, aby v příštím okamžiku zmizelo v ohromném černém mraku. Tichem zazněl pronikavý výkřik a mrak zmizel z okruhu světla.

Jen ze tmy zněly bublavé, úpěnlivé výkřiky Thalís, potom zoufalý jek a trhavé vzdechy, které náhle přešly do strašlivého křiku, a ten se postupně bortil do vzlyků a divokého, hysterického smíchu. Potom byl slyšet prudký, těžký dech, než všechno utichlo.

Natala, nehybná hrůzou, se pokoušela zrakem proniknout temnotu, do které se Thalís propadla. Věděla, že tam čeká něco, co ohrožuje nejen její tělo, ale i její duši. Zapoměla na bolest a upírala oči do tmy. Náhle tiše vyjekla.

V temnotě se začal tvořit jakýsi obrovský neforemný útvar, snad spíš beztvar. Jen ztěž se dala odhadnout těžká hlava, spíš neurčitá skvrna, a cosi připomínající gigantickou ropuší tlamu, ale rozplývající se jak přízrak v zrcadle, jakási dvojice hnílobou světélkujících kaluží, snad obří blýskavé oči, snad jen rybníčky mrtvolného světla, ale v tom všem byla cítit nadsmyslná touha, tvořící se v té temnotě vodnatých obrysů, která se plazila, pulzovala, podobná hustému, černému dýmu, a přece ne éterická jako duše, ale hmotná. Bylo to tělo, ne mlha.

Nebylo vidět, jestli se plazí, jde, přelévá se nebo letí, a přece se to hýbalo, protože se to blížilo. Světlo, vydávané klenotem, padalo na povrch, který vlastně nebyl povrchem, osvětlilo to cosi neosvětlitelného, neboť ten zhmotnělý stín nebral světlo na vědomí a dokonce ani když se ocitl na dosah Nataliny ruky, ani tehdy nemohla rozeznat podrobnosti jeho povrchu nepovrchu. Zřetelně se rýsovala jen ropuší tlama, ale ani ta nebyla osvětlena a světlo jí neproniklo. Vypadala jako černá skvrna na povrchu dívčina oka.

Mezi balvany hrůzy, navršenými v její duši, bleskla myšlenka. Jsem šílená, ano, zešílela jsem, nebo jsem v bezvědomí. Není přece možné, aby to – cosi na mě hledělo současně shora i zdola, aby se ty oči leskly současně v propastné hloubi i závratné výši. A přesto, právě takové to bylo. Ta věc hleděla odevšad.

Navzdory všemu to viděla, naprosto zřetelné, hmotné, skutečné a pokud ji klamal zrak, nemohl ji klamat hmat, pocit těla, po kterém náhle přešel studený slizký dotek. Nebyla to tykadla, nebyla to slizová stopa hlemýžďe, dotek byl studený a současně horký, slizký a současně drsný, jiný než všechno, co se do té doby dotklo její kůže. Vykřikla odporem.

V tom dotyku se sloučila veškerá sprostá chlípnost, veškerá vášeň, všechno hnusné, co se hromadilo od počátku světa v pachu pozemské špíny. Pod tím dotykem v ní vzplál všečen stud a vzbouřil se takový odpor, jaký si dosud neuměla ani představit. Zaplavilo ji moře kalu a ona poznala, že ať už byl ten netvor jakoukoliv formou života, rozhodně neměl nic společného s člověkem.

Dívčino vytí plné šílenství proťalo temnotu, když ji to začalo táhnout k sobě brutální silou, přetrhávající její paže, už tak napjaté k prasknutí. V té chvíli bylo slyšet seshora třesk, jakási kompaktní hmota prosvištěla vzduchem a udeřila o kamennou podlahu.

3.

Když Conan spatřil rozvlněný gobelín, vrhl se s divokým rykem ke stěně, jako by ji chtěl vyvrátit. Úder byl tak silný, že kosti každého jiného člověka by byly rozdrceny, ale barbar se jen odrazil od zdi, přičemž strhl gobelín a zastavil se před jednolitou plochou. Vztekle zvedl šavli, jako by chtěl ještě chladný mramor rozsekat, když uslyšel nějaký zvuk za zády.

Ohlédl se a v jeho modrých očích se ocelově zablesklo.

Proti němu stálo snad dvacet mužů v purpurových tunikách, s nažloutlými obličejí a každý držel v ruce

krátký meč. Když se Conan otočil, zaútočili na něj a vyřázeli výkřiky zloby. Nepokoušel se mírnit jejich hněv nebo jim něco vysvětlovat. Rozzuřen zmizením své družky se zachoval jako ten, jímž ve skutečnosti byl. Jako divoký, nezkrocený barbar.

Se zuřivým výkřikem, ze kterého sršela touha po krvi, se Conan vyřítil proti svým protivníkům. Jeho šavle zasvištěla, odrazila meč, rozsekla lebku a z hlavy prvního nepřítele vyhřezl mozek. V hbitém obratu ťal Conan podruhé a vzduchem prolétla pěst, svírající ještě jílec meče. Proud krve za ní tryskal jako ohon komety. Cimmeřan se nezastavil ani na zlomek vteřiny. Napaden ze dvou stran, dostal se mohutným výskokem přes hlavy žlutých bojovníků a dotírající meč jednoho z nich se vnořil do prsou druhého.

Při tom pohledu Xuthalci vykřikli hrůzou, zatímco Conan se drsně, triumfálně smál, když uskočil před dalším úderem a bleskově vytřel krvavou odpověď.

Vytryskl rudý pramen a další bojovník v purpurovém šatu se svalil na zem s dokonale rozpáraným břichem.

Xuthalští zavyli jako smečka vlků, která pronásleduje příliš hbitou kořist. Nebyli zvyklí boji, znali jen své lotosové sny a působili proto poněkud zmateně. Jejich pohyby byly pomalé, jako když kane med, zatímco barbar byl rychlejší než rtuť. Byl jako blesk, který má navíc svaly z ocele a bystrý, pohotový mozek Jeho soupeři si navzájem překáželi, zakopávali o sebe a zmítali se ve vlastní neschopnosti. Sekali buď příliš brzy nebo příliš pozdě a většinou protřeli jen prázdný vzduch. Zato Cimmeřan věřil, uskakoval, v jednom místě zmizel, aby se na druhém objevil. Rychlejší než myšlenka, byl pro úder purpurových bojovníků nezachytitelný. Jeho zakřivená šavle nesla s každým zasvištěním smrt.

I když si nevěděli rady, nebyli muži se žlutými obličejí zbabělci. Rojili se okolo barbara, vřeštěli, sekali krátkými meči. Obloukovými vchody se valili další a další, vytržení z lotosové drimoty hlukem, jaký nikdy neslyšeli. Conan, krvácející z rozseknuté skráně, pokosil nepřátele kolem sebe jediným rozmachem strašlivé čepele jak zralé obilí, při tom se rozhlížel a hledal cestu k ústupu. V tu chvíli se na jedné ze stěn nepatrně odchýlila tkanina, odhalila schody za ní doposud skryté a na nich stojícího muže v bohatém oděvu, který přimhuřoval víčka na zamžených očích, jako by se právě probudil a ještě nesetřásl z víček sladké sny. Cimmeřan ani okamžik neváhal.

Jediný tygří skok ho přenesl přes kruh řinčících čepelí a už běžel směrem ke schodům. Za jeho zády řičela smečka útočníků. Tři nažloutlí bojovníci mu zastoupili cestu, tři meče se jak letní blesky zkřížily nad barbarovou hlavou a vzápětí odražené padly s ohlušujícím třeskem oceli. To už byl Cimmeřan na schodech a vztekla horda za ním klopýtala o tři ležící těla. Jedno leželo, tvář ponořenou do příšerné kaluže z mozku a krve, druhé se pokoušelo zvednout na rukou, na které proudem prýštila krev z podřezaného hrdla, třetí skučelo jako zpráskaný pes a tisklo k tělu krvavý cár, který byl ještě před vteřinou ozbrojenou paží.

Když muž v bohatém oděvu spatřil Conana, pádicího vzhůru po mramorových schodech, v okamžiku se probral a svrchu ťal. Než však ostří dopadlo k Cimmeřanovu krku, barbar uhnul, podběhl ránu, která mu jen neškodně rozsekla kůži na zádech a v odpověď udělal spodní výpad tak obrovskou silou, jako by v ruce nedržel šavli, ale řeznický nůž. Šavle vjela do protivníkovy těla.

Účinek rány byl zkázonosný. Zbraň vjela do břicha až po jílec a Conan, sám stržen svým zběsilým útokem, se srazil s tělem přepychově oděného velmože, odrazil se od něj, narazil na zeď a o ni se odrazil zpět. Při tom srazil tělo protivníka a to se při pádu páralo o čepel ostrou jako břitva. Muž se zapletl do vlastních vnitřností, padl na své krajany, kteří běželi za barbaram, podrazil jim nohy a strhl je zpět. Napůl omráčený barbar chvíli stál opřený o stěnu, potom vztekle mávnul krví zbrocenou šavlí a rozběhl se po schodech vzhůru.

Na zlomek vteřiny se zastavil v první komnatě, přesvědčil se, že v ní nikdo není a hned běžel dál. Za ním se nesl nářek a křik, plný hněvu a současně zoufalství. Muž byl asi nějaká významná osobnost, možná i král tohoto zvláštního města.

Nevěděl, kam běží, mířil stále vpřed. Měl v úmyslu najít a osvobodit Natalu, byl si jist, že jí hrozí nebezpečí, ale za zády měl zuřivou pronásledující smečku. Nezbyvalo mu nic jiného než utíkat, co mu nohy stačí a doufat, že se pronásledovatelům ztratí. V temných nebo jen slabě osvětlených komnatách horního patra paláce rychle ztratil i jen představu, kde asi tak může být. Nebylo proto divu, že v jedné

chvíli vrazil do sálu, který už několikrát proběhl, právě, když do něj z druhé strany vběhli jeho pronásledovatelé.

Když spatřili barbara, zavřeštěli jako šílenci a řítili se na něho, hnáni touhou po pomstě. Otočil se a hnál se zpět, nebo si to aspoň myslel. Nebyla to ale zpáteční cesta, jak si uvědomil, když se ocitl v přepychové komnatě, která na rozdíl od jiných místností byla obydlená. Její obyvatelka vyskočila s užaslým, zděšeným výkřikem.

Conan před sebou spatřil zcela, pokud pomineme drahocenný náhrdelník, nahou ženu se žlutavou pletí, která na něj vylekaně poulila oči. Zvedla ruku a zatáhla za hedvábnou šňůru visící na stěně. To bylo to poslední, co barbar stačil zahlédnout. S obrazem té ženy v očích se řítil do černé propasti, která se náhle otevřela pod jeho nohama. Nemohl dělat vůbec nic, třebaže byl rychlý jako blesk.

Nespadl do příliš velké hloubky. Takový pád by přežil každý člověk, i když neměl Cimmeřanovy ocelové svaly a nezničitelnou kostru. Ale zpřerážel by si nohy na kousičky.

Conan padal jako kočka na všechny čtyři a ani nepustil šavli z ruky. Slyšel známý hlas, plačící a vzlykající. Vyskočil prudce na nohy, vycenil zuby a zlověstně zavrčel. Mezi provazci černých vlasů, které mu padaly přes oči, uviděl bělostnou nahotu Nataly svíjející se zoufale v žádostivém objetí mraku či přízraku tak odporného, že ho mohly zrodit jen nejspodnější hlubiny podsvětí.

Už jen pohled na to strašlivé monstrum měl zmrazit barbarovu krev. Místo toho však Conan vzplál zlobou, na rozdíl od své družky, kterou odpor a strach zcela ochromily. Před očima měl rudo, touha zabít mu zaplavila mozek a barbar ťal po nestvůře šavlí.

Netvor pustil oběť ze svých odporných končetin a obrátil se proti nečekanému útočníkovi, jehož šavle zasvištěla vzduchem, proletěla černými chuchvalci a protože narazila jen na odpor lepkavé mlhy, křísila o kamennou podlahu, ze které vylétl sloup bílých jisker. Conan ztratil rovnováhu a padl na kolena. Když se zvedal, to cosi, ani zvíře ani mrak, se mu usadilo za krkem.

Nakupilo se to nad ním jako černá mlha, schopná proniknout kamkoliv. Zdálo se mu, že ho pohlcuje do sebe podivný plyn, kterým jeho šavle bez překážky prolétla, jako by to byla rosolovitá hmota a kterým dýka až příliš snadno pronikala, když se pokoušel roztrhat tu příšernou substanci. Po tváři se mu lily potoky jakéhosi bahna. Asi se po něm řinula hustá krev netvora, jehož zuřivost však tím nezeslábla.

Barbar netušil, zda odsekává tykadla či jiné údy nestvůry či snad bodá čepelemi přímo do obrovitého těla, které se však stále zcelovalo zpět do jednolitého útvaru. Pod vlivem prudkého, šíleného boje měl chvílemi pocit, že zápasí ne s jednou, ale s celým houfem těch smrtících bytostí, které všechny najednou kousaly, škrábaly, drtily, škrtily a bodaly. Cítil kly a drápy, které mu rozrývaly tělo, cítil, jak se mu něco ohebného, mrštného a přitom tvrdého jako železo, jakási lána či had ovíjí kolem rukou i nohou. K dovršení všeho mu jakýsi ocas s jedovatým zubem, podobný, jaký má škorpión, neustále zasazoval rány do zad, do prsou, do krku. Protínal mu kůži a vypouštěl do krve jed, který pátil jako tekoucí oheň.

Člověk a netvor bojovali ve smrtelném boji. Vzdálili se z osvětleného okruhu, ale dál zápolili v naprosté tmě. S urputností divého zvířete vrazil barbar v jedné chvíli zuby do těla svého nepřítele. Vnitřnosti se mu zkroutily náhlou nevolností, když se ta věc, jak oživlá guma, v křečích a za zlobného pištění vyškubla ze stisku jeho čelistí.

V divokém zápalu boje se kouleli stále dál, stále hlouběji do chodby. Barbarovo vědomí se začalo bolestí a únavou kalit a mezi zuby vyceněnými ve vzteklé grimase se mu prodíral sípavý dech. V jedné chvíli spatřil vysoko nad sebou obrovskou ropuší tlamu, ozářenou mdlým světlem, které snad vyzařovalo přímo z ní. Conan posbíral zbytky svých sil a s drsným výkřikem skočil po tom nestvůrném rtu jako vlk po zajíci. Šavle se ponořila až po jílec a křeč zaškubala masou, která svírala barbara. Bolest, výbušná a nezkratitelná sevřela ohromné tělo, které se náhle nesmírnou rychlostí začalo valit dolů, na dno chodby. Barbara, který na něm visel za šavli, kterou nemohl z té nestvůrné tlamy vyrvat, unášelo sebou. Smýkalo to s ním na všechny strany v pádu ne nepodobném lavině, ale on dál bojoval a zuřivými ranami dýkou rval roztřesenou masu na cáry.

Náhle ta věc začala vyzařovat jakousi podivnou, fosforeskující záři, která Conana oslepila. Současně ucítil, že bolestí otrávené tělo mizí. Ruka, tisknoucí šavli, pojednou čněla do prázdna.

Ležel na slizkém, kamenném kraji jakési bezedné studny, kterou do hlubin padalo tělo netvora, svítící jako meteor. Přitiskl se k vlhkému okraji a upřeně sledoval, jak se tvor zmenšuje. Z hloubi se k němu

začala vzdouvat temně se blyštící hladina, aby nakonec svítící bod pohltila. V ponurých hlubinách se ještě chvíli míhaly jakési bludné ohýnky, a potom i ty pohasly. V černé propasti zavládlo mrtvé ticho a neproniknutelná tma.

4.

Natala marně zbývajícími silami zápolila s pouty, která se jí bolestně zařezávala do kloubů. Hasnoucí pohled upírala do temnoty, která vyplňovala prostor za kruhem světla. Tam zmizel Conan, sevřen smrtícím objetím démona. Dívka mohla občas zaslechnout barbarův těžký dech, a zvuky zápasu, které postupně utichaly jako lavina valící se z hor. Potom nastalo ticho, nehybné a mrtvé. Natale klesla hlava na prsa a zemdlené tělo padlo do mrákot.

Vzpamatovala se při zvuku kroků. Zvedla oči, aby viděla Cimmeřana nořícího se z temnot. Z opuchlých, vyschlých rtů se jí vydralo zasténání radosti i hrůzy zároveň a ozvěnou vyplnilo klenutou chodbu. Pohled na barbara, zmučeného a zbroceného krví budil soucit. Místo tváře měl jedinou napuchlou, krvavou podlitinu, jako by do ní někdo dlouho bušil obuškem. Krev z rozseknutého čela se mu lila do očí, rty měl rozdrčené, údy poseté hlubokými ranami a tělo modré až do fialova od tvrdých nárazů na kamennou podlahu. Nejhorší byl pohled na jeho krk a hrud', byly zčernalé, napuchlé a otrhané, jako by z něj po řemenech stahovali kůži a obnažené maso sekali ocelovým bičem.

"Ach, Conane," vzlykala Natala, "Není na tobě místečka celého!"

Zpuchlé Cimmeřanovy rty pokřivila pohrdavá grimasa. Vždy svá zranění podceňoval. Dýchal ztěžka a rozervaná hrud', lesknoucí se potem a krví, se mu zdvíhala a klesala jako kovářský meč. S nesmírnou námahou se napřáhl po hedvábných poutech, která svírala Natalina zápěstí. Přet' al je dýkou, k smrti vyčerpán se opřel o stěnu, a aby neklesl, široce se rozkročil. Natala se k němu přitulila s hořkým pláčem.

"Oh, Conane, jsi smrtelně raněn!"

"Ono to nejde," zašeptal, "bít se s démonem a nechytit žádnou ránu."

"Zabil jsi to?" ptala se bázlivě. "Zabil jsi to, Conane?"

"Nevím. Spadl do jakési studny. Nevím, jestli mu ocel vůbec může ublížit."

"Oh," lomila rukama, "jsi strašně dobitý."

"To ta tykadla," zkroutil se bolestí. "Řezala jak okovaný bič a páčila jako oheň. Nejhorší ale bylo jeho objetí. Bylo to jak sto goril. Sázím se, že nemám jediné žebro celé."

"Co s námi bude?" plakala dívka.

Vzhlédl. Záklopka poklopu zapadla, neozýval se žádný zvuk.

"Tajnými dveřmi se vrátit nemůžeme," řekl těžce. "Je tam spousta mrtvol a určitě postavili stráž. Myslím si, že už je po nás, a určitě se bojí vstoupit do této chodby. Vydlobni ten svítící kámen. Než jsem se sem dostal, nahmatal jsem ve stěně vchody do bočních chodeb. Půjďme tou nejbližší. Přece tu neshnijeme." Se svítivým klenotem v levé a šavlí v pravé ruce vyrazil Cimmeřan chodbou svažující se dolů. Šel pomalu a těžce. V jeho krví zalitých očích se zračilo utrpení. Co chvíli si jazykem navlhčoval rozbité rty.

Po nějaké době uviděli v mdlém světle temný otvor. Conan do něj bez váhání zamířil. Postupovali krok za krokem temným tunelem, osvětleným jen bledým světélkem klenoty.

Natala nevnímala, jak dlouho to trvalo. Nakonec dorazili ke strmým schodům, vydrápali se po nich a stáli před kamennými dveřmi, zajištěnými zlatou závorou.

Dívka váhavě pohlédla na obra, kterém se třáslly nohy a v jehož zesláblé dlani se chvělo světélko, které houpalo jejich ohromnými stíny na kamenné klenbě tam a zpět

"Otevři, děvče," blábolil Conan. "Čekají nás. U Croma! Přinesu oběť, jakou tohle město ještě nezažilo."

Poznala, že blouzní v horečce. Vytáhla z jeho krvavé dlaně zářící klenot, vyňala zlatý klín a odsunula západku. Spatřila rub zlatavé tkaniny. Opatrně ji odhrnula a se srdcem v hrdle nahlédla dovnitř.

Komnata, kterou spatřila, byla prázdná, jen vprostřed šuměla stříbrná fontána.

Barbarova těžká ruka spočinula na jejím rameni.

"Ustup, děvče," řekl, "tady budou jatka."

"Nikdo tu není," uklidňovala ho. "To jen šumí voda."

"Voda," olízl si zčernalé rty. "To se ještě před smrtí napijeme." Vzala ho za ruku a pomalu ho vedla k fontáně jako slepce. Srdce jí tlouklo, čekala, kdy se odevšad vyřítí bojovníci.

"Dám pozor a ty pij," zasykl Conan.

"Ne, já nemám žízeň. Lehni si, omyju ti rány."

"Neslyším řinkot mečů," divil se a protíral si oči, jako by chtěl prohlédnout tmou.

"Nikdo tu není, Conane."

Šmátral před sebou rukama, pak se sklonil, ponořil tvář do křišťálového pramene a pil, pil, jako by nikdy nehodlal přestat. Když konečně zdvihl hlavu, zmizel z jeho očí výraz šílenství. S úlevou natáhl na podlahu své mohutné údy, ale šavli z ruky nepustil a jeho rozbitou tvář neopustila ostražitost. Natale mu vymývala tržné rány a ty nejhlubší ovazovala pásy, které trhala z hedvábného závěsu. Ponořena do jemné práce však ani na chvíli nepřestala myslet na záchranu. Kdyby tu zůstali, mohli by je objevit. Nevěděla, jestli je Xuthalci ještě hledají nebo zda už upadli zpět do svých snů.

Když skončila s ošetřením, zvedla hlavu a strnula. V alkovně, které si před tím nepovšimla, spatřila mezi závěsy něco podobného voskové lidské ruce.

Co nejopatrněji, aby nevzbudila v Cimmeřanovi podezření, se chopila dýky a odplížila se k alkovně.

Modlila se, aby její srdce bilo tišeji a pomalu odhrnovala závěs. Na vyvýšenině ve tvaru katafalku spočívala nahá, žlutá žena a vedle její paže stál nefritový džbán plný podivné zlatavé tekutiny. Musel to být ten zázračný elixír, o kterém vyprávěla Thalís. Natale se opatrně předklonila, vztáhla ruku nad spící ženu a ostřím dýky se téměř dotkla jejích prsou. Uchopila džbán.

Pevně držela drahocennou nádobu a přemýšlela, zda nemá tu spící ženu odeslat k jejím snům navěky, aby jí tak zabránila vyvolat poplach. Nedokázala se však přinutit, aby vnořila dýku do jejího těla. Zatáhla opět závěs a vrátila se ke Conanovi, který ležel na podlaze napůl v bezvědomí.

Sklonila se a přiložila mu džbán ke rtům. Poslušně pil, a vzápětí podivně ožil, jako by mu ten nápoj velmi zachutnal. Vzal nádobu dívce z rukou a posadil se.

"U Croma! Kde jsi vzala tu zázračnou tekutinu?"

"Z té alkovny," ukázala "Leží tam nějaká spící huriska."

Conan si znovu přihnul ze džbánu.

"U Croma," vydechl z plných plic. "Cítím v žilách oheň. Cítím, jak do mě vstupuje nová síla. To musí být zázračné víno!"

Vyskočil.

"Vraťme se, Conane, vraťme se do té chodby, než se uzdravíš!"

"Nikdy," zvolal barbar. "Jsme snad krysy, abychom zalézali do děr? Odejdemo z tohoto prokletého města a běda tomu, kdo se nám postaví do cesty."

"A tvé rány?"

"Žádné necítím," řekl zvesela. "Síla, která prýští z toho vína, může být ošidná, ale já skutečně necítím prazádnou bolest."

Popošel k oknu, které Natale před tím přehlédla. Pohlédla mu přes rameno. Osvěžující vítr rozvlnil její světlé vlasy.

Nad nimi se prostíralo temné sametové nebe poseté hvězdami a pod nimi pustá, nekonečná poušť.

"Thalís říkala, že toto město je jediným velkým palácem, vzpomněl si Conan. "Tedy i v hradbách musí být komnaty. Tohle je jedna z nich. Dobrý osud nás nezklamal."

"Co máš v úmyslu?" zašeptala bázlivě.

"Tam, na stole je křišťálový džbán," řekl místo odpovědi.

"Napln ho vodou a pořádně omotej pruhem z toho závěsu tak, aby ho bylo za co pověsit. Já rozřežu kus těch hedvábných potahů." Poslechla ho a když zvedla hlavu, Conan proplétal pásy hedvábí do dlouhého lana, jehož jeden konec připevnil k noze masivního mramorového stolu.

"Zkusíme štěstí v poušti," prohlásil. "Den cesty odtud je přece oáza a ještě o den cesty dál pastviny. Tam se zastavíme, abych si lízal rány. To víno dělá zázraky. Před chvílí jsem byl napůl mrtvý a teď bych mohl hory přenášet. Zakryj se něčím."

Natale zapomněla, že je úplně nahá. Doposud jí to nevadilo, ale protože žár a paprsky slunce mohly poničit její bílou pleť, zahalila se do kusu hedvábí. Cimmeřan odešel k oknu a s pohrdavou lehkostí

vylomil měkké, ve zlatě kované mříže. Bedra Nataly pak ovinul hedvábným lanem, uvázal smyčku a přenesl dívku přes zelený parapet tak, že visela asi třicet stop nad zemí. Zvolna ji spouštěl dolů. Sotva stanula na písku a vyklouzla z hedvábné smyčky, vytáhl Conan lano zpět, přivázal k němu džbány a ty za chvíli stály vedle dívky. Pak sám sešplhal po laně podél skelné zdi.

Když dosáhl země, Natala si upřímně oddechla. Stáli vedle sebe pod hvězdnou klenbou u paty mohutných hradeb, kolem nich písek pouště. Kdo ví, jaké nebezpečí na ně ještě číhalo, ale dívka o ně nedbala. Její srdce se radovalo, protože vyvázli bez pohromy z toho příšerného města.

"Kdyby našli to lano, mohli by se pustit do pronásledování," zabručel Conan a přehodil se přes ramena oba džbány, svázané k sobě. Zasykl, když se dotkly jeho bolavého těla a dodal: "Myslím, že z města nevyjdou. Tady vede cesta na jih. Pojďme."

S něhou, u takového barbara až nečekanou, vzal Natalu za ruku, vyrazil přímo vpřed a zkrátil své dlouhé kroky podle malých krůčků dívky. Město Xuthal, studeně se lesknoucí pod velkými shluky hvězd, nechali za sebou.

"Pověz mi, Conane," dodala si Natala odvahy. "Když jsi se rval s netvorem a pak šel tou černou chodbou, nezahlédl jsi někde Thalís?"

"Byla taková tma, že bych ji nemohl vidět, ale cestu před sebou jsem prohmatával a vím, že tam nikdo nebyl."

"Ona mě týrala," zašeptala Natala, "ale je mi jí líto."

"Připravili nám v tom městě vsutku vřelé přijetí," řekl hněvivě barbar, ale pak dodal s úsměvem:

"Vsadím se, že na naši návštěvu tak hned nezapomenou. Čeká je totiž pořádný úklid. Mozky a střeva se valí po mramorové dlažbě a ten jejich Thog, pokud ještě dýchá, je určitě na tom hůř než já. Nutno přiznat, že jsme měli štěstí. Máme vodu a víno a víme, kde hledat oázu. Jsem sice poraněný a ty jsi zbitá..."

"To je tvoje vina," vykřikla. "Kdyby sis nezačínal s tou stygijskou kočkou..."

"U sta hromů," zaklel. "Což musí dřív nastat konec světa, než konec ženské žárlivosti? Copak jsem té Stygijce já poručil, aby se do mě zakoukala? Vždyť to byla jen ženská!"

Přeložil Pavel Kolář